

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 1. maj 2009.

SF - uden venstrefløj

På SF's landsmøde bekræftede Villy Søvndal og resten af partiledelsen, at de er parate til stort set alt for at komme i regering:

- de puster gerne til fremmedhadet eller støtter en retspolitik, baseret på primitiv hævnfølelse
- de støtter NATO's krig i Afghanistan
- de fortsætter gerne ad det "erhvervsvenlig" spor, som bankpakken var en del af.

Helt overordnet vil partiformanden ikke aflægge den socialistiske besmykning, men hvem er også bange for en socialist, der som Søvndal slår fast, at han ikke vil afskaffe kapitalismen (Information 24.9.09).

For at SF-ledelsen kan blive arbejdsdygtig i et regeringssamarbejde fik Søvndal vedtaget en svækkelse af partimedlemmernes demokratiske muligheder for at blande sig. Et forholdsvis kendt træk fra partiledelser, der forbereder endnu mere udsalg af partiets politik.

Man kan så spørge, om det var nødvendigt at indskrænke medlemmernes indflydelse. For det, der måske var mest opsigtsvækkende ved landsmødet, var det totale fravær af venstrefløj. Ganske vist promoverede Politiken en kronik af to SF'ere som en venstrefløjs-reaktion mod Søvndal-udviklingen.

Den var skrevet af Bo Asmus Kjeldgaard og Trine Pertou Mach, hvor i hvert fald den sidste har markeret sig et par gange med kritik af partiledelsen.

Men bortset fra en diplomatisk afstandtagen fra nogle af formandens retspolitiske udtalelser, så var kronikken hverken kritisk eller i opposition. Den holdt sig pænt inden for den politiske dagsorden, som Villy Søvndal har defineret. Lad os tage tre eksempler.

Asmussen og Mach har lige som partiledelsen ingen skrupler med at stemme for nedskæringer.

Oven i købet trækker de en af de ældste politiker-flokler op af tasken, når de skriver: "Det betyder, at man som parti må tage det sure med det søde." Når de så samtidig fremhæver Københavns kommune og Bo Asmus Kjeldgaards borgmestertid som forbillede for SF i en kommende regering, er der ingen tvivl om, at når SF tager det søde

(borgmester- og ministerposter), så må befolkningen tage det sure med (nedskæringer på daginstitutioner og skoler). I den sammenhæng er det også beskæmmende, at deres eneste bud på kampen om velfærden i kommunerne er "at sætte kommunerne fri". Rundt om i kommunerne ved folk godt, at der ikke er nok at sætte 100 små Kjeldgaard'ere fri til at vælge mellem at hæve de særligt asociale kommuneskatter eller skære mere ned. Der skal større bloktilskud fra staten til.

Asmussen og Mach deler også det øvrige SF's statsfiksering. Fællesskab er ikke noget, der opbygges blandt græsrodder og i folkelige bevægelser, nej den offentlige sektor er "omdrejningspunktet i vores fællesskab". Med "en solid politimæssig indsats" skal "vi erobre gaderne tilbage", og folkelighed består ikke i, at græsrodder, bevægelser og demokratiske organiseringer får magt til at træffe beslutninger, nej det sker ved at Søvndal og Sohn taler lidt mere med dem ("tættere dialog").

Endelig deler Asmussen og Mach tilsyneladende Søvndals stærke binding til kapitalismen. Ifølge de to kronikforfattere har finanskrisen ikke afsløret kapitalismens begrænsninger, men kun den særlige ”rå og ukontrollerede”

kapitalisme. Fra Trine Pertou Mach til Villy Søvndal er SF enig om, at hvis bare vi får en blid og kontrolleret kapitalisme, så skal vi nok komme godt ud af krisen.

Samtidig med Asmussen og Mach forsvarer ideen om kapitalisme med et menneskeligt ansigt, så bevarer de socialismen som deres ” langsigtede vision”. Dels kan man spørge, hvad det er for et langt sigt, der skal gøre socialismen aktuel, hvis ikke det er den historisk dybe krise i kapitalismen, vi er på vej ind i. Dels er der ikke meget socialisme i deres udgave af en langsigtet socialistiske vision, som de fleste medlemmer af Det Radikale Venstre vil kunne skrive under på.

Med landsmødet fik Søvndal ikke bare bekræftet sin overordnede politiske orientering. Han fik også markeret, at der ikke er en venstrefløj i partiet, der på nogen måde vil udfordre ham.

Hvis han er heldig, kan det fortsætte sådan en rum tid endnu – indtil SF faktisk kommer i regering. For i det perspektiv er partiformandens timing ikke optimal. Hvis oppositionen får magten efter næste valg, bliver det efter al sandsynlighed midt i en dyb økonomisk krise, hvor den i forvejen umulige balancegang mellem at please arbejdsgiverne og kapitalejerne og samtidig gennemføre reformer til fordel for den almindelige befolkning bliver endnu mere umulig.

Når de praktiske konsekvenser med nedskæringer manifesterer sig, vil rigtig mange af SF’s vælgere og også mange af SF’s medlemmer, der i dag tror på Søvndal-strategien, blive skuffede. De vil søge efter alternativer i deres eget parti. Men der vil ikke være noget i partiet uden venstrefløj. Dermed øges risikoen for, at skuffelse fører til demoralisering, passivitet og højredrejning.

Dette perspektiv giver Enhedslisten et endnu større ansvar i den kommende periode. Et ansvar, som ikke bare er nemt at løfte. Enhedslisten skal på én og samme tid:

- arbejde sammen med SF-vælgere og alle mulige andre for at vælte regeringen
- sammen med SF-vælgere og alle mulige andre formulere krav til en ny regering og sammen lægge pres på den for at få den til at gennemføre kravene
- og klart og tydeligt markere en venstre-kritik af S og SF og præsentere et antikapitalistisk politisk alternativ.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk